

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Snorre Eirik Hvamen
Øvelser

MFA
Kunstakademiet 2013

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

www.khioda.no
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

ØVELSER

MASTERTESE

AV

SNORRE EIRIK HVAMEN

STATENS KUNSTAKADEMI 2013

Å FEILE BEDRE

I 1999 var jeg ferdig med min bachelor ved Akademi for Scenekunst, linje for skuespiller. Fylt med forventninger til hva man kunne utrette med de metoder og verktøy scenekunsten har å tilby. Det viste seg raskt at min optimisme og forventning var større enn evnen til å berøre de tematikkene jeg ville jobbe med gjennom teaterets virkemidler. Som et resultat av dette søkte jeg meg til andre rom/felt.

I løpet av den tiden jeg har jobbet med prosjekter har jeg gang på gang tenkt at jeg har feilet.

Det har ikke dreid seg om forventninger til instrumentelle effekter, som ikke er blitt innfridd, det har dreid seg om det motsatte. At prosjektenes evne til å gå utover det pragmatiske og instrumentelle ikke er kommet frem.

Jeg har vært ute av stand til å konstituere situasjoner, gjennom mine prosjekter, hvor deltagelse er en nødvendighet. Det jeg har gjort er iscenesettelser hvor publikum i liten grad har kunnet delta i det som ønskes tematisert.

Iscenesettelsen foregår overalt i kunsten og i samfunnet forøvrig.

Vi lever i en opplevelsesøkonomi, hvor iscenesettelsen er selve kontrakten mellom identitet, person og sted.

Det jeg interesserer meg for nå er situasjonen, det som skjer i mellom og i relasjon til de og det som deltar.

KUNSTNERENS POSISJON

Strategier jeg bruker er lik barns måte å lære et språk:

repetisjon –utbytting –fjerning –oversettelse

Min kunstneriske drivkraft er knyttet til hvordan man leser, forstår og gjør seg bevisst sine omgivelser og rollen man har i disse.

Mitt mål som kunstner er å oppsøke de punktene/kantene hvor konvensjonen og mytologiene i mitt virkelighetsbilde blir synlig og nye innsikter er mulige.

Når jeg jobber, er det i stor grad temaet, og konsekvenser knyttet til valg av dette, som avgjør hva det hele skal ende opp som.

Det vil være en kontinuerlig vurdering i hvilke medier og hvilken form prosjektene skal realiseres. Jeg inngår ofte samarbeid med andre kunstnere eller fagpersoner utenfor kunstfeltet, dette kan åpner opp for bruk av andre strategier, verktøy, metoder og innganger til den valgte tematikken.

Med dette som utgangspunkt er det åpent for at prosjektet manifesterer seg i forskjellige medier og rom/felt.

Mitt mål er på ingen måte å gjøre kunsten til en øvelse i ander fag, men å applikere kunsten som et sett med holdning, og metoder, som kan vektlegge og fremheve sider ved det kjente og ukjente i kraft av å være kunst.

En slik kunstnerisk posisjonen kan kanskje finne en form for integritet ved å forholde seg begrepet poiesis, (gresk: ποιησις), som er roten til begrepet poesi.

Martin Heidegger beskriver denne posisjonen som en hvor noe kan "bringes frem". Han forklarer poesis som blomsters blomstring eller en sommerfugl som bryter ut av puppen. En øyeblikk av ekstase hvor noe beveger seg fra å være noe til å bli noe annet. (fritt etter Wikipedia)

å gripe

ta

hold

hånd

Jeg tar

jeg har

armfull

å fjerne

å gi

å holde

å dvele

frata

uten

ut av

innenfra ut

å vise

å holde ut

å holde

TEKSTEN SOM KART

Allerede nå finnes det øyeblikk hvor dette ikke finnes

Steder som finnes i min hukommelse
Steder jeg skulle ønske ikke kunne finnes

Ta tak i de små subtile tingene, (min tekst, og de små riktige feilene)

Poesien i det å vite uten språk.

Dannelse, dannelser.

Tanker om strukturer og former som kan knyttets til dannelsesprosesser.

Hva er det jeg interesserer meg for ved den tilstanden jeg er i som kunstner, menneske, idiot osv.

danne seg. tvinge seg ut i det som ikke ennå finnes. denne kroppen skal plages til kunnskap. straffes til erkjennelse for så å dø av selvforakt. tanken overtales til svik. sansene lyver fra nå av. vi er små rom uten plass for besøk. dine ord mot mine ord. så stillhet. så straff. regimenter av kuert tanke. pisket og banket til det som allerede er tenkt. kunnskapen er en maske. tvunget. ansikt.

Representasjoner av følelser, og emosjonelle landskap.

Volden som ikke kommer til uttrykk, høflighet. Oversettelse

Trappen på kunstnernes hus.

Hva er stedet, huset, kunstnerne, hus?

Innlemmet i denne øvelsen er noe mer enn min tanke, her finnes også stemmer jeg ikke selv kjenner.

Lar jeg de komme til orde, nå gjennom mine fingre på tastaturet, eller overser jeg dem. Gir dem fattige landskap å forsvinne i. Dø ut.

De finnes, disse stemmene. Noen ganger snakker de for meg, og jeg blir en tilhører til noe jeg egentlig ikke har tenkt så mye på. Konfrontasjon med noe i en selv.

Rytmiske forstyrrelser av det i meg som går automatisk.

Jeg ser og ser på hendene som gjøre det de kan. Bevegelsene er fysiske tanker.

Mine egne hender tenker jeg sjelden på, de gjør det meste på egenhånd.

Hele kroppen beveger tanker, tanker som ikke er tenkt men beveget. Armen beveger seg i tanker.

Det poetisk beveger utenfor tankens diskurs.

Fallet i kroppen sprer seg til det når noe å falle mot.

Slik beveger vekten av min kropp virkeligheten. Nye posisjoner, hvor det kjente er fremmed. Opp ned, holdt, ute av balanse.

Tempoet senkes til det nesten er tomt for liv. Faller igjen, og igjen. Musklene henger ikke lenger fast i meg, men blir fysiske tanker. Flytter hjernen ut av sin posisjon. Gjør alt annet smått og skrøpelig.

Stilt ovenfor det jeg ikke vet skal komme, en fremtid uten betydning. En fremtid utenfor forventningen av at noe skal komme etter noe annet. Gjennom dans og poesi oppleves virkeligheten som et øyeblikk.

Ordet koker med mening. Koker inn, og svis fast . Den som tar det i sin munn brenner seg. Denne smerten er det vi må forstå.

Misforstå.

For hvilken virkelighet kan romme alt, også misforståelsen?

Alt må mobiliseres, gjøres tilgjengelig.

Et sett med strategier for opplevelse og produksjon av virkeligheter.

hvem er vi, hvor er vi, og hva kan gjøres med forståelsen av hvem vi er, hvor vi er i relasjon til forståelsen av hvem vi er, hvor vi er og forståelsen av disse størrelsene i relasjon til oss selv, stedet vi befinner oss og forståelsen av disse utfra den tilstand vi leser dette igjennom. osv.

Hvem er jeg?

Jo mer jeg leter jo mindre blir svaret, nesten som en forførende hvisken, og forsvinner helt. Letingen blir desperat. River opp alt, snur hvert et speil.

Det finnes ikke noe jeg.

Behovet finnes.

Vites kan noe aldri med sikkerhet men man må ofre alt man har for å delta i denne mytiske opplevelses økonomien i dette landskapet.

Gjennom øye ser gatene ut som sorte striper, og bilene blir farge flekker.

forbipasserende skjelver som om de var langt borte og varme.

husene lyser opp asfalten.

få som ser rett inn i øynene (i dag.)

Ser en mann, kanskje en mann, som bærer en hund.

vinduet er nesten synlig og øyet flakker mellom det og det utenfor.

ser på deg

gjennom vinduet.

Bølger av kunnskapsløshet slår innover min kyst. Tidevann har aldri noen sinne brakt noe som har blitt liggende.

Så det er kun minner om muligheter, visjoner, som har avleiret seg og blitt det jeg er i dag.

Redd for at tiden vil vaske bort selv det.

Ufrivillighet

(estetikken i det å være annerledes, og dens tiltrekningskraft)

Svik

Persepsjon –Deltagelse –Situasjoner –Iscenesettelse –Dannelsesprosesser –Utdanning
–Fenomenologi

Det begynner med en opplevelse, enten noe i eller utenfor meg.

Linjere tanker, faller ut av min konsentrasjon.

Det er som om det ikke finnes noen klar tanke bare bilder og impulser fra noe jeg ikke har særlig kontakt med.

Øvelser i konsentrasjon? Det finnes vel den del av de, så jeg får bare sette i gang.

Når dette er sagt så får jeg en enorm utålmodighet over meg.

Går tankene for fort, er jeg for sein?

Finnes det noe jeg kan fordype meg i, og som jeg greier å holde fokus på selv når det ikke er stimulerende.

Jeg går utenom, og gjennom det som ligger på siden.

Sammenhengen er som hos en forelsket. Verden er uten distanse, den er bare mer og mer av meg.

Varen er en holdning jeg kan innta ovenfor alt jeg opplever.

I min virkelighet finnes det ikke rom for virkelighet som hindrer virkelighet.

Hva menes med det?

Jeg ser i kunsten, og det feltet den representerer, muligheter for å slippe unna en virkelighet hvor iscenesettelsen ikke åpner for min deltagelse.

"Hvis dette er alt virkeligheten har å by på?! Så gidder jeg ikke den.

Jeg lage min egen."

Den som tør å tenke kan åpne dører til ny virkelighet. Har det å tenke skadet oss? Kan man tenke uten å bevege virkeligheten, endre premisset for tankers tanke.

Dette kjeder meg, det gjøre også at jeg konfronteres med det enkel faktum at det ikke finnes noe annet alternativ en å fortsette å insistere på en egen virkelighet eller dø.

Det er må være en kontrakt mellom meg og det jeg velger. Det må koste meg noe.

Jeg holder fast ved noe som jeg aldri vil greie å holde fast.

Slik er livet hahahahaha. Holder fast ved det, men det glipper alltid.

Jeg lever fortsatt så da er det vel fordi jeg er i stand til å produsere virkelighet.

Alt dette dør med denne kroppen, teksten frakter det mimetiske over i et annet liv.

Invitasjonen finnes i kraft av å være i live. Døden er ikke en gjest, men sponser meningen livet har tilby.

Arvet kunnskap finnes ikke i oss, vi er fartøy for annen informasjon. I desperasjonen risser vi på alle flater med alt vi har. Å reise til månen er et notat. Goyas etsninger er riss i menneskets skjøre virkelighetsfabrikk.

Dann deg et bilde og du har gitt døden mening. I mimet leker jeg/vi/dere med en guddommelig diett, hvor geneses prosjekter er fjernet –kun drømmer vi våkner av.

KILDER

Mine tanker om kunst er knyttet til egne erfaringer i prosjekter jeg har gjort godt blandet med ideer knyttet til persepsjon, samfunnsteori, idehistorie, filosofi mm. Jeg opplever stadig en tilbakevendende sirkling rundt tanker om fellesskap og deltagelse i mitt kunstnerskap. Jeg er stadig på leting etter materiale, (tekster, filmer, personer mm.), som berører disse tematikkene.

I det siste har jeg lest en del av Zygmunt Bauman, og hans skildring av vår tids paradokser.

"Vi savner fellesskap fordi vi savner trygghet, en kvalitet som er avgjørende for et lykkelig liv, men som den verden vi bor i, er stadig mindre i stand til å tilby og enda mindre villig til å love. Fellesskapet er stadig like fraværende, det unndrar seg vårt grep eller går i oppløsning om og om igjen, fordi det som vår verden driver oss til å gjøre for å få oppfylt drømmene om trygt liv, ikke fører oss nærmere oppfyllelsen av dem. Utryggheten øker i stedet for å minke, og følgelig fortsetter vi å drømme, prøve og feile" (Zygmunt Bauman)

Paradokset er et moment jeg stadig leter etter. Det innehar en aktiviserende evne som får meg til å tenke utover de rammen jeg selv setter for mitt arbeid. Dette inngår som en sentral del av de prosessene mine prosjekter igangsetter.

Jeg leser sjeldent en bok fra perm til perm men blir ofte opp på tilfeldige sider. Det er viktig for meg å utsette ideer jeg har, for spørsmål om relevans ikke bare innenfor en kunstarena, men også i relasjon til politiske og samfunnsmessige problemstillinger. Kunsten kan ha betydning også i disse feltene uten å bli politikk eller samfunnsvitenskap nettopp gjennom posisjonene som kunst.

Kilder jeg vil nevne i relasjon til denne teksten:

Roland Barthes
Fragmenter av kjærlighetens språk

Dorothea von Handtelmann
How to do things with art

Guy Debord
Skuespillersamfunnet

Jean Baudrillard
Big brother og andre virkelighetsillusjoner

Hannah Arendt
On violence